

ביתנו

מספר 13 /97/

העונן, 28.5.54

היפוענו לחה הביכורים!

עם הקציר בנגב

חג הביכורים קרב ונא. גם השנה נחוג אותו יהוד עם הקיבוץ השכן מעברות, על גבעת האספסת של מעברות בסמוך לשכונת הנוער שלנו.

הבה לי ברכה, כי ארץ הנגב נתתני ונתת לי גולות מים.

/סופטים א' /

החגיגה המשותפת מכניסה אותנו להתחרות בהופעתנו עם מעברות - הן בתצורת הענפים וכן בהופעות האמנותיות - ומעל לכל במידת השתתפותם של כלל החברים. הורה אומר: נופיע כולנו בתלבושת חג (חולצה לבנה), נשתתף כולנו בסירה ובסחול ההסוביים.

גולות המים לא נתגלו והברכה אף היא לא ניתנה. הסדות שלנו בנגב הכזיבו טוב אף על פי שבדרך כלל שנה זו לא היתה שנת בצורת והיו מסקים רבים שהגיעו למסוצע של 120 ק"ג שעורה לדונם, והיו גם שיאים של 200 - 250 ק"ג. הקציר בסדות שלנו נמשך בעצם הימים האלה ובסעת חתימת היסמה זו טרם הגיע לקיצו. אין איפוא בידינו סיכומים מדוייקים על היבול באותם 1200 דונם שעיבדנו השנה. אך ההערכה הכללית היא, שהברכה לא היתה שרויה במעטה ידינו והיבול איבד עולה על 45-50 ק"ג. הערכה פסימית זו קיבלה איסור ממסך במכתבו של אירגון עובדי הפלחה, שנציגיו סיירו בסדות הנגב והודיעו לנו, שאנו זכאים להלוואה מיחדת מסדר-החקלאות נסיעור של לירה וחצי לירה לדונם כנפגעי בצורת.

ו ש מ ח ת ב ח ג י ך !

ת ש י ר , ת ר ק ו ד , ת ש מ ח -

א ח ה ו ב נ י כ י ת ך א ת ך !

ע ו ב ד י ה ע נ פ י ם , ה י כ ו נ ו

ל ק ר א ת ה ו פ ע ת כ ם ה נ א ה ו

א ל ת ב ו א ל ה צ ג ה כ צ ו פ ה ,

ת ב ו א ל ח ג כ כ ע ל ש מ ח ה ו

זו הפעם השניה שאנו מנסים את מזלנו בנגב. לפני שנתיים כסידרנו בפעם הראשונה, היתה בצורת קשה בכל הארץ ומעצירת הגשמים נפגע בראש וראשונה הנגב. כל עמלנו והסקעותינו ירדו לטמיון. לפני שנה בכלל לא היינו בנגב וגם השנה נתקבלה ההחלטה לעיבוד האדמות אחר היסוסים רבים כשנלב מחדס הספק: האם כדאי הדכו? כסובן קשה היה לענות על השאלה הזו, כשהיא נשאלת מדי שנה מחדס נוכח ריבוי הגורמים הנתונים כולם בחסדי סמלים וכסידוע, כי הבצורת פוקדת את הנגב לעתים קרובות מאוד.

אך מצד שני דוגמת מסקים אחרים הוכיחה בשליל, כי ישנה גם גישה אחרת לנגב והיא אינה יוצאת מחוץ השאלה, האם כדאי הדבר, אלא מסך ההנחה הבחורה, כי כמות הגרעינים, שהנגב יכול לתת לנו ה כ ר ח י ת היא להחזקת בעלי החי ולאיוון הענף מבחינה תקציבית-מספית. היא הכרחית גם מבחינת כיבוש הנגב ופיתוחו לצרכי המסק הישראלי, שאינו יכול לעמוד ברשות עצמו בהספק גרעינים בלא ניצול הסמכים הנרחבים של הנגב. מסקים רבים טענו לעצמם חסבון זה - ומספרם אינו קטן כל עיקר - חסבון שיש בו גם חזון, גם העזה ותנופה מסקית, הגיעו בסופו של דבר גם להיסגים של חמס גם ביבולים. "אין ציונות בלי דנטא-ביליות" - אמר לי אחד מעובדי הפלחה בסיחה על נושא זה, ייתכן מאוד שהצדק אחר, אך כדי להגיע לרנטאביליות, יש צורך בעיבוד רצוף של אותן האדמות עצ-מן מחוץ ידיעה, כי שלנו הן לפחות לתקופה מסויימת ואנו צריכים לעשות את כל מה שניתן לעשות בידי אדם, כדי להכטיח ברכה והצלחה.